

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.414/2009/4. szám

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Schmidt Gábor ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** alatti lakos felperesnek, - a Bagdi-Kovács Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bagdi László ügyvéd) által képviselt ... **KÓRHÁZ ÉS RENDELŐINTÉZET (címe)** alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2009. május hó 27. napján kelt 12.P.20.037/2009/11. sorszámú ítélete ellen a felperes 14. és Pf.III.20.414/2009/3. sorszámú, az alperes 13. sorszámú ítélete folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, megfellebbezett rendelkezését **megváltoztatja**, az alperes 4.000.000,-(Négymillió) Ft nem vagyoni kár megtérítésére kötelezését **mellőzi** és a felperes erre irányuló keresetét **elutasítja**. A felperes által fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 300.200,-(Háromszázezer-kettőszáz) Ft-ra **felemeli**, az ezt meghaladó 400,-(Négyszáz) Ft elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli.

Az alperes elsőfokú perköltség fizetésére kötelezését **mellőzi**, és kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 250.000,-(Kettőszázötvenezer) Ft elsőfokú eljárási költséget.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja**.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 125.000,-(Egyszázhuszonötezer) Ft másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 300.000,-(Háromszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezések helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes édesanyja **személy-1** 2007. június 28. napján az alperesi kórház és rendelőintézetben elhunyt, halálát orvosi műhiba okozta. A

felperes házastársával együtt külföldön dolgozott és egy ottani vállalkozás beindításának előkészületi munkáiban vett részt. A halálesetről értesülve férjével a családjához **település-1-re** hazautazott. Néhai **személy-1** a halálát megelőzően házastársával és az akkor még kiskorú ikergyermekeivel élt közös háztartásban. A felperes hazaérkezve édesapját és 17 éves testvéreit elesett állapotban találta, az édesanyja hirtelen halála megviselte őket. A temetést követően úgy érezte nem hagyhatja segítség nélkül a hozzátartozóit, ezért hosszabb időt szeretett volna velük tölteni. Házastársa attól tartott, hogy a késlekedés veszélyezteti a külföldön kialakított egzisztenciájukat, illetve a beindítandó vállalkozás sikerét, ezért közölte a felperessel, hogy amennyiben nem tér vissza vele, úgy az életközösségüket megszakítja. A felperest súlyosan érintette, hogy férje nem tanúsít megértést, házastársi életközösségük a temetést követően megszakadt és azóta nem állt helyre. A felperes jelenleg is Magyarországon él, huzamosabb ideig nem tudott elhelyezkedni, ezért alkalmi munkákat végzett, majd 2008. decemberében sikerült munkaviszonyt létesítenie. Jelenleg testvéreivel lakik egy szobában, személyi és anyagi körülményei megváltoztak, párkapcsolata nincs. A felperes édesapja és testvérei kártérítési igényt érvényesítettek az alperessel szemben, amelyek eredményeként közöttük peren kívüli megállapodás jött létre.

A felperes módosított keresetében nem vagyoni kártérítés jogcímén 5.000.000,-Ft, vagyoni kárként 9.900,-Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Vagyoni kárigényét **település-2 - település-1** távolságon kifizetésre került vasúti jegyre terjesztette elő jogfenntartással élve a repülőjegy költségeinek megtérítésére vonatkozó igény tekintetében. Nem vagyoni kárigénye vonatkozásában előadta, hogy édesanyjának elvesztése miatt életvitele lényegesen megváltozott, korábbi külföldi munkavégzésével fel kellett hagynia, házastársi életközösségének megszakadása érzelmi válságot eredményezett és életvitele minden tekintetben kedvezőtlenül alakult.

Az alperes a nem vagyoni kárigény jogalapját vitatta és összecszerűségében eltúlzottnak találta, míg a vagyoni kárt az igazolt mértékben elismerte. Érvelése szerint nem egyértelmű, hogy a felperes házastársi életközössége a halálesettel okozati összefüggésben szakadt meg, és kérte erre a körülményre a felperes házastársának tanúkénti meghallgatását.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, fizessen meg a felperes részére 4.000.000,-Ft nem vagyoni és 6.600,-Ft vagyoni kártérítést, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 240.000,-Ft elsőfokú eljárási költség megfizetésére, míg a felperest 60.000,-Ft le nem rótt kereseti illeték megtérítésére. Indokolásában rámutatott arra, hogy a felperes életminősége hátrányosan megváltozott a káresemény következtében. Nem bizonyított, hogy a házastársi életközösségének megszakadása kizárólag **személy-1** halálával és az ennek következtében megváltozott életkörülményekkel állt okozati összefüggésben, de mindezek nagy mértékben hozzájárultak a felperes házasságának végleges megromlásához. Mellőzte a felperes házastársának tanúkénti meghallgatását azon indok mellett, hogy a házastársak kapcsolatának erőssége, egymáshoz való

ragaszkodása nagyon összetett. Nem lehet következtetést levonni abból, hogy a házaspár több év elteltével hogyan vélekednek az életközösség megszakításának okairól, a tragikus esemény hatásáról, illetve arról, hogy ennek hiányában meddig állt volna fenn a kapcsolat. Tény, hogy a haláleset előtt semmilyen jel nem utalt arra, hogy a felperes házassága rövid időn belül kudarca fullad. A külföldi munkavállalás a felperesnek stabil anyagi hátteret biztosított, családi élete rendezett volt és kiegyensúlyozott életet élt. Édesanyja halála után a veszteséget nem csak neki magának kellett feldolgoznia, de a legközelebbi hozzátartozóinak is lelki támaszt kellett nyújtania és az anyagi helyzete ellehetetlenült. Mindezen körülmények együttes mérlegelése alapján 4.000.000,-Ft nem vagyoni kárigényt megalapozottnak talált a jelenlegi ár- és értékviszonyokra figyelemmel. A hazautazás költségeiből 6.900,-Ft nyert bizonyítást.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezéssel élt.

A felperes az elsőfokú ítélet részben és akként történő megváltoztatását kérte, hogy az alperes további 1.000.000,-Ft nem vagyoni kártérítést és a teljes összeg után a káreseménytől számított késedelmi kamatát fizesse meg. Kérte továbbá a javára megállapított elsőfokú perköltség felemelését a jogi képviselőjével kötött külön megállapodásra figyelemmel, és sérelmezte az elsőfokú illetékben történt marasztalását. Okfejtése szerint közte és házastársa **/házastárs neve/** között a házastársi életközösség egészen férje Angliába történő visszautazásáig fennállott, és a kapcsolat megszakadásának oka az volt, hogy édesanyjának temetését követően rövid idővel nem utazott vissza. Ezt megelőzően közös háztartásban éltek férjével, együtt tervezték jövőjüket, és együttesen gazdálkodtak. A káresemény előtt 2006. januárjától élt férjével külföldön, ismeretségi köre, egzisztenciája és munkája odakötötte. Hazatértekor azonban szembesült családtagjai elesett állapotával, ezért úgy kellett döntenie, hogy mellettük marad, annak ellenére, hogy ismerte férje határozott álláspontját. Egzisztenciálisan is hátrányos helyzetbe került, másfél évig nem talált állandó munkát, „ellátatlan volt”.

Az alperes fellebbezése az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a felperes nem vagyoni kárigényének teljes elutasítására irányult. Arra hivatkozott, hogy a felperes az édesanyjával halálakor már nem élt közös háztartásban, így a nem vagyoni kártérítésre nem jogosult. Nem nyert bizonyítást, hogy a házastársi életközösség megszakadásának oka a haláleset lett volna, és a követelés összezszerűségében eltűnt. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta meg tanúként a felperesi házastársat, illetve észrevételezte, a felperes maga úgy nyilatkozott, hogy ingóságai, illetve készpénze külföldön maradtak. Nem igazolódott a tervezett külföldi vállalkozás megvalósulása sem.

A felperes fellebbezése **alaptalan**, az alperes fellebbezése **megalapozott**.

Személy-1 az alperesi egészségügyi intézet alkalmazásában álló orvos mulasztása folytán tragikus hirtelenséggel halálozott el. A hozzátartozó halála következtében a felperes

személyhez fűződő joga sérült (Ptk. 75. § (1) bekezdés), a jogsértést az alperes nem vitatta. A Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerint akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest vagyoni és nem vagyoni kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint (Ptk. 339. §). A károsult az útiköltségből adódó vagyoni kárát igazolta. A személyiségi jogsértés azonban a nem vagyoni kártérítés jogalapját önmagában nem teremti meg, a sérelmet szenvedett fél nem vagyoni kártérítésre csak akkor tarthat igényt, ha bizonyítja olyan hátrány bekövetkeztét, amelynek csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez nem vagyoni kárpótlás szükséges.

A Ptk. 355. § (4) bekezdésében szabályozott nem vagyoni kártérítés iránti igény eredményes érvényesítésére csupán akkor nyílik jogi lehetőség a fentiekre figyelemmel, ha a vagyoni kártól független, és azon kívül eső - a károsult személyiségi jogait hátrányosan érintő - körülmény igazolható. A felperes e körben a kárigényét arra alapította, hogy anyja halála miatt gyászoló apja és testvérei támaszaként maradt Magyarországon, ezért házastársi életközössége megszakadt, amely lelkileg megviselte és a csalódás okozta kiábrándulás miatt jelenleg egyedül él. Hazatelepülése után másfél éven keresztül alkalmi munkákat tudott csak vállalni, és nehéz anyagi helyzetbe került.

Az ítéletábra álláspontja szerint a feltárt peradatok alapján nem lehet megállapítani, hogy a tragikus halálesettel okozati összefüggésben következett be a felperes által hivatkozott joghátrány. Nem nyert bizonyítást, hogy a felperes apja és az akkor 17 éves életkorú testvérei a normális gyászreakción túl olyan lelki traumát szenvedtek el, amelyen csak a felperes segítségével tudtak úrrá lenni. Ezért a felperes tiszteletreméltó, de nem szükségszerű döntéseként értékelhető, hogy korábbi életvitelét feladta és a család mellett maradt. Annak ellenére határozott így, hogy a férje válaszút elé állította a temetés után, a visszautazást szabta feltételként. A felperes tudta, döntése azaz, az itthon maradás azzal a veszéllyel jár, hogy a házastársi kapcsolata véglegesen megszakadhat, mégsem tartott a férjével. Az elsőfokú bíróság tévesen következtetett arra, hogy **személy-1** halála indította el, „bár nem kizárólagos okként” a károsodáshoz vezető folyamatot. Nem volt ugyanis figyelemmel arra, hogy van-e szerves kapcsolat az ok és az okság között, és nem vizsgálta, hogy releváns ok lehet-e a halál ténye. A hozzátartozó halála, mint káresemény szükségszerűen nem eredményezheti a külön háztartásban élő nagykorú gyermek házastársi kapcsolatának megszakadását, és a külföldi munkavégzés feladását. A felperes által hivatkozott létbizonytalanság, mint megváltozott életkörülmény - azon kívül, hogy döntésének következtében állhatott elő - nem is igazolt. Külföldön bejelentés nélkül végzett munkát, amelynek folyamatos voltára nincs adat, illetve **település-1-en** másfél éven keresztül alkalmi munkákat vállalt. Nem bizonyított, hogy hazatérését követően a létfenntartása veszélybe került, és a tervezett külföldi vállalkozás megghiúsulására sincs adat. Az alperes fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a felperes nem bizonyította a haláleset és a házastársi életközösség megszakadása, a külföldi

Egyebekben a vállalkozás megghiúsulása, az alacsonyabb jövedelem a vagyoni kár körében érvényesíthető igények lennének, azok bizonyítása és az okozati összefüggés fennállása esetén.

Összességében az elsőfokú bíróság okszerűtlenül mérlegelte a nem vagyoni kár körében rendelkezésére álló bizonyítékokat (Pp. 206. § (1) bekezdés) és téves jogkövetkeztetésre jutott. Mindezek alapján az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a megfellebbezett rendelkezések vonatkozásában a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és mellőzte az alperes 4.000.000,-Ft nem vagyoni kár megtérítésére kötelezését, valamint a felperes erre irányuló keresetét elutasította.

Az elsőfokú eljárásban a pertárgy értéke 5.009.900,-Ft volt, és a felperes 6.600,-Ft összegben lett pernyertes, vagyis az általa fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket 300.200,-Ft-ra kellett felemelni a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, figyelemmel a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakra is. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdése alapján személyes illetékmentes alperes pervesztessége arányában a felmerült 400,-Ft elsőfokú eljárási illetéket az állam viseli a már hivatkozott IM rendelet 13. § (1) bekezdése értelmében. A pervesztesség-pernyertesség arányának megfelelően módosult a perköltséget érintő rendelkezés.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, míg az alperes fellebbezése sikeres volt, amelynek következményeként az alperest fellebbezési eljárási költség illeti meg a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A jogi képviselővel kapcsolatban felmerült ügyvédi munkadíj összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján, a 4/A. § szerint ÁFA-val növelten állapította meg. A felperes a másodfokú eljárás során teljes személyes költségmentességben részesült, ezért a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése szerint.

S z e g e d, 2009. november hó 30. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró